

een half jaar had ze de rechten van de commercials verkocht aan bedrijven in Zuid-Afrika, Maleisië en Chili. De reclamewereld schreeuwde moord en brand. Men vond het ordinair. Koehandel. Het boeide Carmen voor geen meter. Ze had een goudmijn aangeboord. Ineens wilde iedereen klant worden bij Advertising Brokers. De reclamebureaus zagen het licht. Door Carmen verdienden ze plotseling wel vier- of vijfdubbel op hun creatieve gedachtegoed. En hun klanten, die al die jaren de tarieven van de topreclamejongens tandenknaarsend hadden betaald, uurprijzen die ze bij Yab Yum niet eens hoefden te betalen, zagen hun in eerste instantie duurbetaalde reclamecampagnes in eens geld opleveren, omdat Carmen ze als occasion wist door te verkopen aan een of ander bedrijf in Verweggistan. Binnen twee jaar had Carmen twintig man voor zich werken en klanten over de hele wereld. Ze geniet van haar *zelfmade* wereldbaan, vliegt soms – als ze zin heeft: het moet natuurlijk wel leuk blijven – naar een van haar klanten eigens op de wereld en heeft de grootste lol. 'Wat een grap, hè?' zegt ze bij iedere nieuwe klant weer.

Ik heb geen zin om me daar met dit jankgezicht nog te vertonen. Ik hoop dat ik hier voor zessen weg ben. Wat zullen we met eten doen?

Ik moet lachen. Wij maken ons nooit druk over eten. Wij zijn zo'n stel dat pas 's avonds beseft dat er gegeten moet worden en dan iedere avond opnieuw verbaasd constateert dat er niks in huis is, behalve een lade vol Olivarit-potjes voor Luna. Onze vrienden drijven de spot met ons om het weekbudget dat wij uitgeven aan de spareriblijn, Domino's Pizza, de Chinees en de avondwinkel.

We zien wel wat we met eten doen. Zorg jij nou maar dat je snel weg bent daar zodat ik je kan troosten. En misschien valt het uiteindelijk allemaal wel weer mee,' zeg ik zo luchtig mogelijk en ik hang op. Maar mijn rug is nat van het zweet. Iets zegt me dat ons leven hier een ongeluk heeft gekregen. Ik staar voor me uit. Er moet iets positiefs zijn. Straks even rustig alles op een rijtje zetten. Lichtpuntjes zoeken. Iets om Carmen, die daar in haar eenkje in dat kloteziekenhuis zit, straks mee te troosten.

Dan zucht ik diep en loop terug naar de tafel waar Frenk met de productmanager zit. Die is net begonnen te vertellen over de problemen die Holland Casino heeft om van *frist time visitors* vaste klanten te maken.

Julie leefden beestachtig gelukkig, maar daar is gewoon een einde aan gekomen.

Jan Wolkers, uit *Turks fruit* (1973)

VIER

Ik parkeer mijn Chevrolet Blazer tegenover ons huis op de Amstelveenseweg, aan de rand van het Amsterdams Bos.

Ik haat het Amsterdams Bos, ik haat de Amstelveenseweg en ik haat ons huis. Vijf jaar lang woonden we midden in de stad, in de Vondelstraat, op eenhoog. Binnen twee maanden na de geboorte van Luna wilde Carmen er weg. Ze was het beu om die niet te tillen maar o-zo-hippe driewielervandewagen de trap op te moeten sjuwen, na eerst twintig minuten te hebben rondgereden op zoek naar een parkeerplaats. En na die keer dat we ons net met picknickmand en flessen rosé op een kleedje in het Vondelpark hadden geïnstalleerd en erachter kwamen dat Carmen – 'nee jij zou ze meemenen, Stijn' – de

Ons huis is op nummer 872. Het is een karakteristiek vooroorlogs huisje, door de vorige bewoners prachtig opgeknapt. De voorkant is zwart geverfd en er zit een groen houten puntdak met witte randen op. 'Pittoresk' noemde de makelaar het dak. Wat nou pittoresk, dacht ik, het is hier verdomme geen Zaandam. Maar de druk van Carmen om te verhuizen werd met de dag groter en ik was allang blij dat we niet in 't Gooi of in Almere terechtkwamen. Nu wonen we nog net in Amsterdam, maar de gevoelstemperatuur is zwaar Amstelveen. Ik voelde me er vanaf het begin niet thuis. Zodra ik vanuit het Olympisch onder het viaduct van de A10 door rijd, waan ik me op safari. 'Kijk, een zebra,' zei ik toen we er voor het eerst naartoe reden voor de bezichtiging. Carmen deed net of ze er niet om moest lachen. Er rijdt geen tram maar een bus langs ons huis. Nou, dan weer je het wel. Maar ach, het is hooguit voor een paar jaar, tot Merk in Uitvoering en Advertising Brokers een tjet met geld gaan opleveren en we een benedenhuis in het centrum van Amsterdam kunnen betalen, dus vooruit met de zebra.

luiers vergeten was, begon ze een intensieve campagne voor Amstel-veen. Een huis met een eigen tuin. Uiteindelijk werd het een huis op de Amstelveenseweg.

Ik zie aan de zwarte Beete, die een meter of vijftig verderop staat, dat Carmen al thuis is. Ik haal Luna uit de auto, loop naar de voordeur, haal diep adem en steek de sleutel in het sleutelgat. Ik ben zenuwachtig, wat me voor het laatst gebeurde in 1995, toen Ajax in de laatste minuten de 1-0 moest vasthouden tegen AC Milan.*

Even lijkt het op een avond zoals

Luna is mijn zonnefe. Ze is op dezelfde dag jarig als ik. Met haar geboorte was ik er in één klap van verzekerd dat mijn vrienden ook op mijn verjaardag komen als ik zestig ben. Ze willen die mooie strakke vriendinnen van mijn dochter, die er dan zullen rondlopen, vast niet missen.

alle andere avonden. Zodra Luna Carmen ziet, krijgt ze een grijns die haar gezicht bijna in tweeën splitst. Carmen roept haar gebruikelijke langgerekte 'LUUURNAAI!', trekt een gekke bek, doet Luna's waggelende peuterdrafje na en omhelst haar, zittend op haar hurken. Luna antwoordt met een intens blij 'MAMAAAAA!'. Vanavond ontroert het tafereel me meer dan anders.

'Dag, liefje van me,' zeg ik als Carmen opstaat en ik kus haar op haar mond. We omhelzen elkaar en ze begint meteen te huilen. Weggewone avond. Ik hou haar stevig vast en kijk over haar schouder naar niks. Ik zeg dat het allemaal uiteindelijk misschien wel weer meevalt, net als een half jaar geleden. Iets beters heb ik sinds vanniddag niet kunnen verzinnen.

Ze stapt in bed en ik trek haar naar me toe. We beginnen te zoemen. Ik merk aan haar bewegingen dat ze opgewonden wordt. Zonder iets te zeggen, ga ik met mijn hoofd naar beneden. Als ze komt, drukt ze haar inmiddels kletsnatte kruis tegen mijn gezicht aan. 'Neuk me, nú!' fluistert ze. We neuken hard. Ze voelt dat ik bijna klaarkom, zegt

* Finale Champions League, 24 mei 1995, Wenen, Ernst Happel Stadion. 1-0 (Kluivert). Van der Sar, Reiziger, Blind, F. de Boer, Rijkaard, Seedorf (Kanu), Litmanen (Kluivert), Davids, Finidi, R. de Boer, Overmars.

Als Carmen zich in de slaapkamer uitkleedt, kijk ik naar haar borsten. Toen ik Carmen voor het eerst naakt zag, keek ik met open mond naar haar lichaam. Ik stamelde dat ik nog nooit iemand met zo'n lichaam in bed had gehad. Ze lachte en zei dat ze in Rosa's Cantina, eerder die avond, heus wel had gezien dat mijn blik steeds omhoog schoot naar die canyon in haar zwarte, diep uitgesneden t-shirt. Na Luna's geboorte zijn haar borsten een beetje gaan hangen, maar ik vind ze er niet minder mooi om. Nog steeds kan Carmen me opwinden door zich alleen maar uit te kleden en die fantastische tieten van haar vrij te geven. Ik vind het elke avond weer een feest. Leven met Carmen is sowieso een feest voor lichaam en geest.

met hunkerende ogen 'kom maar, spuit me vol,' en met enkele harde laatste stoten kom ik klaar, op mijn lip bijtend qua Luna in de kamer naast ons.

Meteen na mijn orgasme begint ze weer te huilen.

'Kom maar, liefje van me,' fluister ik. Ik kus haar haren en blijf minutenlang op en in haar liggen.

'We vieren volgende week gewoon jullie verjaardag, hoor,' zegt ze even later, als ik het licht heb uitgedaan. 'Misschien is het wel de laatste keer dat ik erbij ben.'